

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 218/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8Nt/16/2024 z 30. septembra 2024 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2Tos/123/2024 zo 4. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

- Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **nevychovája**.
- Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 23. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa k všetkým dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8Nt/16/2024 z 30. septembra 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2Tos/123/2024 zo 4. decembra 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. RK-1T/19/2023 z 28. augusta 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1To/66/2023 z 24. októbra 2023 uznaný vinným zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona,

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov. Sťažovateľ, zjednodušene povedané, viedol osobné motorové vozidlo a na znamenie príslušníka Obvodného oddelenia Policajného zboru Liptovská Osada (ďalej len „policajt“) vykonávajúceho dohľad nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, nezastavil, ale osobné motorové vozidlo zrýchlil a smeroval ho na osobu policajta, ktorý musel z cesty náhle odskočiť, pričom sťažovateľ následne z miesta unikol rýchlosťou presahujúcou 130 km/h, po prenasledovaní s vozidlom nabúral a ušiel na neznáme miesto.

3. Sťažovateľ podal vo svojej trestnej veci návrh na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, o ktorom okresný súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol.

4. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že pred okresným súdom a krajským súdom poukázal na dôkazy a skutočnosti skôr neznáme, a to na nariadenie Prezídia Policajného zboru č. 55/2018 o vykonávaní dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, konaní o dopravných nehodách a dopravno-inžinierskej činnosti a na svoj návrh vykonať rekonštrukciu skutku, bez ktorej nemožno vec spravodlivo posúdiť. Vo všeobecnosti k svojej trestnej veci zdôraznil, že to bol práve policajt, ktorý náhle vstúpil do cesty jeho osobnému motorovému vozidlu a ohrozil tak sám seba a zároveň aj sťažovateľa. Zrážke medzi osobným motorovým vozidlom a stojacim policajtom zabránil len vďaka svojim pohotovým reflexom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa ústavy napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu, ktorými bolo rozhodnuté o jeho návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia,

ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

9. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich práv napadnutým uznesením okresného súdu, z predložených dokumentov vyplýva, že sťažovateľ mal možnosť podať proti nemu sťažnosť, pričom túto možnosť aj využil, a preto s odkazom na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého ústavný súd poskytuje ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci (m. m. I. ÚS 211/2022, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 190/2022, II. ÚS 387/2022, III. ÚS 397/2023), by existoval dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci.

10. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a s tým spojeného namietaného porušenia základného práva sťažovateľa vyjadriť sa k všetkým dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom sťažovateľovi objasnil všetky dôvody svojho rozhodnutia, a preto napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené, resp. arbitrárne, ako to tvrdí sťažovateľ.

11. Krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ nepoukázal na žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme, ale iba na skutočnosti a dôkazy, ktoré boli príslušným súdom známe už v pôvodnom konaní (relevantná právna úprava a zdravotný stav sťažovateľa). Sťažovateľ sa v podstate domáhal opätovného prehodnotenia dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, čo však nie je zákonným dôvodom na povolenie obnovy konania. Konanie o návrhu na povolenie obnovy konania totiž nie je konaním založeným na revíznom princípe. Obnovu konania možno povoliť len na základe reálnej existencie nových dôkazov a nových skutočností, ktoré boli súdu v pôvodnom konaní neznáme, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia a súčasne, ktoré buď samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi v pôvodnom konaní by mohli privodiť iné rozhodnutie o vine. Takéto nové dôkazy alebo skutočnosti neboli však zo strany sťažovateľa prezentované.

12. Ústavný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že dôvody uplatnené v ústavnej sťažnosti v spojení so skutkovými okolnosťami veci nasvedčujú záveru, že v prípade vecného posudzovania ústavnej sťažnosti by táto musela byť odmietnutá v časti z dôvodu nedostatku právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde a vo zvyšnej časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v tomto konaní. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne a ak hoci

len jeden z nich nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. Absencia potenciálneho úspechu ústavnej sťažnosti v podobe identifikovaných dôvodov jej zjavnej neopodstatnenosti zakladá dôvod na záver, že u sťažovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, čo vedie ústavný súd k rozhodnutiu o nevyhovení žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 1 výroku tohto uznesenia). Nevyhovenie tejto žiadosti zároveň zakladá zákonný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu